

Festa del Sant Crist de Balaguer

La festa del Sant Crist de Balaguer, presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, es va celebrar el dia 9 de novembre amb gran afluència de fidels. L'acompanyaven l'Arxiprest, Mn. Joan Pujol, el Capellà Custodi, Mn. Pau Vidal, i altres preveres. S'hi féu present a l'ofici l'I. Im. Sr. Alcalde

de Balaguer i tota la corporació, i animaren els cants les Germanes Clarisses i l'Orfeó Balaguerí. A la seva homilia, Mons. Vives parlà de la victòria de Crist a la creu que ens anima a estimar fins a donar la vida, perdonant tothom, i oferint els propis dolors com un sacrifici agradable, que salva el món, i omple d'amor i de llum, la buidor del pecat i de la mort.

GLOSSA

Construir esperançadament

Un noi i una noia que fa ja un temps que estan promesos i que, per qüestions laborals, viuen en una ciutat europea, han començat —tot pensant a casar-se el proper any— un curset prematrimonial al bisbat on resideixen. El temari del curset és ampli i abraça temàtiques molt diverses relacionades amb el matrimoni: fonaments bíblics, espiritualitat i pregària, sexualitat i matrimoni, el sagrament i la seva celebració, aspectes quotidians de la vida matrimonial... La metodologia, adequada als temes i a les persones, és molt participativa i activa i, alhora, variada i actual: ponències, qüestionaris, treball en grup, acompanyament personalitzat, un recés de cap de setmana... Imparteix el curs un equip integrat per especialistes en les matèries, preveres, matrimonis... Han assistit a les primeres sessions i n'estan contents. Pensen que mereix l'esforç que els demana i troben ben útils les nombroses sessions de què consta el curset, una bona preparació per a la nova etapa que, il·lusionadament i esperançada, volen començar. «Sóc jo qui us he escollit

a vosaltres i us he confiat la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre» (Jn 15, 16).

És tan important, la preparació! Per a qualsevol activitat física, per petita que sigui, s'insisteix en els estiraments. Per a qualsevol ocupació cal una formació, ja sigui un petit curset o molts anys d'estudis. En canvi, per a grans fets de la vida, com el matrimoni, hi ha tendència a *llançar-s'hi*. No es fa per mala voluntat, sinó per la sensació que l'amor i l'intens desig de viure junts ja suplirà qualsevol mancança o dificultat. Però el compromís matrimonial demana una preparació adequada a la seva grandesa i als compromisos que comporta; unes bases sòlides i duradores fonamentades en valors humans i cristians, en el mestratge d'especialistes capacitats i en el testimoni de matrimonis amb experiència de vida familiar. I així es podrà pregar: «Vulgues apiadar-te de nosaltres dos, fes que arribem plegats a la vellesa. Llavors van afegir tots dos alhora: Amén, amén» (Tb 8,8).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Prioritats pastorals per als anys 2014-2018 a Urgell

Amb els sentiments de sortir a sembrar i de llençar les xarxes, en l'inici de l'Advent 2014, quan comença l'any litúrgic, m'adreço a tots els fidels de la Diòcesi d'Urgell per fer-vos arribar les **Prioritats pastorals per als anys 2014-2018**, a manera d'un **Pla Pastoral de la Diòcesi per als propers quatre anys**. Com a Bisbe Pastor de la Diòcesi vull recollir l'anhel que la veu del Poble de Déu m'ha manifestat i traçar aquestes prioritats pastorals a la llum del que m'han aportat els diversos Consells i òrgans consultius de la Diòcesi, del que resumidament vam oferir al Sant Pare Francesc amb motiu de la *Visita ad limina* 2014, i a la llum de l'Exhortació del Papa *La joia de l'Evangelí, Evangelii Gaudium (EG)* sobre l'anunci de l'Evangelí en el món actual, que conté un gran programa d'acció pastoral evangelitzadora.

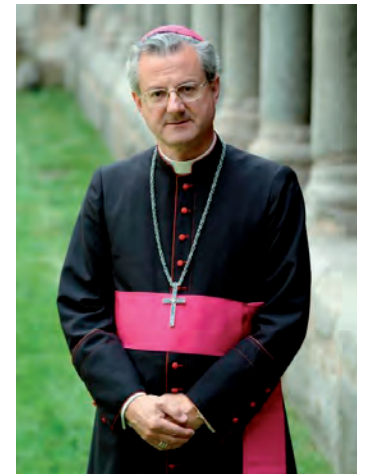
Tenim al davant una nova oportunitat que cal que visquem amb il·lusió i intensament, evitant el gran perill del pessimisme i de pensar que no ens en sortirem perquè hi posem molt d'esforç i els fruits que recollim ens semblen pocs. El Papa Francesc ens recorda amb quina actitud hem de sortir a sembrar: «*Recobrem i augmentem el fervor, "la dolça i confortadora alegria d'evangelitzar, fins i tot quan cal sembrar entre llàgrimes [...]". I tant de bo que el món actual —que busca de vegades amb angoixa, de vegades amb esperança— pugui així rebre la Bona Nova, no a través d'evangelitzadors tristos i descoratjats, impacients o ansiosos, sinó a través de ministres de l'Evangelí, la vida dels quals irradia el fervor dels qui han rebut, primer de tot en si mateixos, l'alegria del Crist*» (EG 10). Aquesta **alegria de l'Evangelí** és la que us proposo impulsar a la Diòcesi d'Urgell a través de **les 4 grans prioritats pastorals** que es descriuen en el breu document que aquest diumenge es fa públic i s'envia a tots. Aquestes prioritats les presento acompanyades d'unes **propostes i accions concretes** que parteixen de les possibilitats de la nostra estimada Diòcesi d'Urgell, i que ara cal concretar amb l'ajuda dels Consells Parroquials i els agents de pastoral:

1. **Una Parròquia oberta al món i servidora.**
2. **Renovar la missió i l'atenció a les persones que viuen en ciutats i en pobles petits.**
3. **Impulsar la transmissió i la celebració de la fe.**
4. **La caritat sol·licita pels pobres i necessitats.**

Aquests Objectius prioritaris ens han de portar a una acció pastoral oberta, creativa, «*perseverant*» en el mandat rebut del Senyor Jesús: «*Manteniu-vos en el meu amor*» (Jn 15,9). Per a cada batejat, ha de significar un gran goig saber que Jesús compta amb ell, per dur a terme la seva obra de salvació.

Encomanem-ho a la Mare de Déu de Núria, la nostra excelsa Patrona. Que des de les soledats del Pirineu vetllí per tots els qui formem la Diòcesi mil·lenària d'Urgell, que ens guardi amb el seu amor maternal, ens faci viure en l'alegria de l'Evangelí, ens sostingui en l'esperança i ens esperoni a la caritat ardent, per dur a terme la joiosa missió que el Crist ens ha encomanat.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

▶ LLUÍS SERRA I LLANSANA

Crida de Déu a la vida consagrada

Arran dels 50 anys del Decret conciliar *Perfectae Caritatis*, sobre la renovació de la vida religiosa, el papa Francesc ha convocat per a tota l'Església l'Any de la Vida Consagrada, que comença avui i acabarà el 2 de febrer de 2016. «És un any per fer arribar a la comunitat cristiana la crida de Déu a la vida consagrada i a la societat un rostre profètic i joïós de servei i misericòrdia, especialment amb els que més pateixen», afirma el G. Lluís Serra, marista, secretari general de la Unió de Religiosos de Catalunya.

Quin moment viu la vida religiosa?

El decreixement numèric no ofega el sentit i l'alegria de la vida religiosa. Déu continua cridant. Cal fer arribar la seva veu i escoltar-la. La comunitat cristiana ha de fer propostes vocacionals. Vivim en el cor de la societat com a llevat dels valors evangèlics. Demanem a Déu ser sants i testimonis del seu amor i compromís entre els homes i les dones.

Com viurà aquest any?

Voldria accentuar la centralitat del Crist i viure una dinàmica de sortida que consolidi la presència com a Església en la societat i, especialment, en les perifèries. Quan una persona viu ancorada en l'essencial, l'alegria brolla espontàniament del seu interior. Observo en la vida consagrada, amb les seves llums i ombres, homes i dones que viuen la joia de la comunitat i del servei als altres.

El lema de l'any és «Evangeli, profecia, esperança». És això la vida consagrada?

Un resum molt encertat. El seguiment de Jesús a la llum de l'Evangeli ens porta a la profecia —anunci de fraternitat i denúncia de la injustícia— i a l'esperança que el regne de Déu s'obre pas malgrat les nostres limitacions.

Òscar Bardají i Martín

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Comienza el Año de la Vida Consagrada

«La Iglesia y el mundo necesitan este testimonio del amor y de la misericordia de Dios. Los consagrados, los religiosos, las religiosas son el testimonio de que Dios es bueno y misericordioso», afirmaba el papa Francisco mientras recordaba el anuncio de un año dedicado de modo especial a la vida consagrada en el 50 aniversario del decreto *Perfectae Caritatis* del Concilio Vaticano II.

El lema de este evento que hoy se inicia, son las palabras: «Evangeli profecia y esperanza». Estas palabras nos convoca a: Vivir lo esencial y lo pequeño, realizar la acción valiente del humilde en que Dios se fija, testimoniar la belleza del seguimiento de Cristo. Vivir el presente con pasión, enraizados en el pasado y, llevados por el Espíritu, con la mirada puesta en el futuro. Vivir en la alegría, en la profecía, en el servicio.

«Es necesario rezar para que muchos jóvenes respondan "sí" al Señor que les llama a consagrarse totalmente a Él para un servicio desinteresado a los hermanos; consagrar la vida para servir a Dios y a los hermanos.»

María y José, «que, como padres de Jesús, fueron los primeros en ser consagrados por Él y en consagrar su vida a Él», nos acompañan en este camino.

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

HECHOS DE VIDA

«No todo acaba en cenizas»

La Zaranda celebra sus 40 años con la obra teatral *El grito en el cielo*. Pasó por América y la Bienal de Venecia e intenta plantar cara a este **mundo deshumanizado** y sin capacidad para la trascendencia.

El elenco andaluz denuncia «esta **civilización meramente tecnológica** que sólo valora lo que es útil para su perverso engranaje».

El director Paco de la Zaranda y el autor Eusebio Calonge sitúan la acción en un geriátrico: personas mayores, enfermas, soñolientas, aparcadas... con el alma a la intemperie. Es la vejez, la decrepitud y la muerte.

—«Parece que se trata de morir como se vive: **sin sentido**.
—Sedados, narcotizados por todos los juguetitos tecnológicos que nos rodean y que nos dejan **al margen de lo esencial**.

—Nosotros contamos experiencias. La obra teatral es un **misterio** que intenta alumbrar lo **invisible** que está en nuestro interior.

—Nunca sabemos dónde acaba la razón y comienza lo **inexplicable**.

—Perseguiamos la idea de que **no todo acabe reducido a cenizas**, sean de un cementerio o de un horno crematorio.»

En una sociedad ciegamente materialista surge el **grito**, que la filósofa que ejerció en España, Francia y Suiza, María Zambrano, creyente ella, Premio Príncipe de Asturias, repetía: «**El grito... salía del alma**», de lo más profundo del ser, y no de una agitación epidérmica.

Es la **dignidad** de la persona humana y de su **trascendencia**.

J. M. Alimbau

Un signo de esperanza

La experiencia de algunos personajes bíblicos se puede aplicar a todo ser humano. El sentido de nuestra existencia no se limita a cuanto nos sucede en esta vida, sino que procede de un plan anterior a nuestra concepción. No hemos sido engendrados por azar, sino por una decisión del propio Dios. No somos un producto de la casualidad, sino de la voluntad de Dios. Mi existencia no es un hecho fortuito, sino un designio de Dios.

Esta paradoja bíblica, en la que mujeres sin capacidad para concebir se convierten en madres de los ungidos de Dios, culmina en la figura de María de Nazaret. Creer que una virgen puede ser madre significa que para Dios es posible lo que es imposible para los hombres (Lc 1,37). Este es el mensaje que nos interpela y, a la vez, es un auténtico motivo de esperanza. Existe otro tipo de fecundidad que supera las limitaciones humanas.

Al vivir esta esperanza, brota agua de la roca, el desierto se convierte en vergel, una estéril da a luz, la cruz es una victoria, la muerte se transforma en vida, el pecado se convierte en gracia, y una virgen concibe al Hijo de Dios.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae
del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

1. ■ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Is 2,1-5 / Sl 121 / Mt 8,5-11]. Sant Eloi, bisbe de Noyon (641-660), patró dels qui treballen els metalls; sants Edmon Campion i Robert Southwell, preveres, i beats Roger Filcock, Robert Middleton i companys, màrtirs (jesuïtes); santa Natàlia, mr., esposa de sant Adrià.
2. ■ **Dimarts** [Is 11,1-10 / Sl 71 / Lc 10,21-24]. Sant Silvà, bisbe; beata Maria-Àngela Astorch (1592-1665), vg. caputxina, de Barcelona.
3. □ **Dimecres** [Is 25,6-10a / Sl 22 / Mt 15,29-37]. Sant Francesc Xavier (1506-1552), prev. jesuïta navarrès, apòstol de l'Índia, patró de les missions i dels turistes; sant Cassià, mr.
4. ■ **Dijous** [Is 26,1-6 / Sl 117 / Mt 7,21.24-27]. Sant Joan Damascè (s. VII-VIII), prev. de la Laura de Sant Sabas i doctor de l'Església; santa Bàrbara, vg. i mr. d'Orient, patrona del ram dels carburants i dels artificiers, i també dels miners, invocada contra els llamps.
5. ■ **Divendres** [Is 29,17-24 / Sl 26 / Mt 9,27-31]. Sant Dalmau o Dalmai (Dalmacio), bisbe; sant Sabas (s. VI), abat fundador de la Gran Laura, prop de Jerusalem.
6. ■ **Dissabte** [Is 30,19-21.23-26 / Sl 146 / Mt 9,35-10,1.6-8]. Sant Fortià, innocent mr. venerat a Torelló; santa Carme Sallés (Vic 1848 - Madrid 1911), fund. Concepcionistes missioneres de l'Ensenyament (RCM).
7. ■ † **Diumenge vinent**, II d'Advent (lit. hores 2a setm.) [Is 40,1-5.9-11 / Sl 84 / 2Pe 3,8-14 / Mt 1,1-4]. Sant Ambròs o Ambrosi (†397), bisbe de Milà i doctor de l'Església.

DIUMENGE I D'ADVENT

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 63,16b-17.19b;64,2b-7)

Vós, Senyor, sou el nostre pare, el vostre nom és, des de sempre, El-nostre-redemptor. Senyor, ¿per què deixeu que ens desviem dels vostres camins, que els nostres cors s'obstinin a no creure en vos? Reconcilieu-vos amb nosaltres per amor dels vostres servents, per amor de les tribus que heu pres per heretat. Oh, si esquinçéssiu el cel i baixéssiu, si davant vostre es fonguessin les muntanyes. Cap orella no ha sentit ni cap ull no ha vist mai un Déu, fora de vos, que salvés els qui esperen en ell. Vós veníeu a trobar els qui feien el bé i es recordaven dels vostres camins.

Però ara us heu disgustat amb nosaltres, que hem pecat i ens hem rebel·lat sempre contra vos. Tots som semblants a persones impures, cap de les nostres bones obres no és més que la roba tacada d'impureses. Ens marcim tots nosaltres com la fulla caiguda i les nostres culpes se'ns emporten com el vent. No hi ha ningú que invoqui el vostre nom, que es recolzi en vos en desvetllar-se, perquè ens heu amagat la vostra mirada i ens abandoneu a les nostres culpes. Però enmig de tot, Senyor, sou el nostre pare; nosaltres som l'argila i vos, el terrisser; tots som obra de les vostres mans.

▶ Salm responsorial (79)

R. *Déu de l'univers, renoveu-nos, feu-nos veure la claror de la vostra mirada, i serem salvats.*

Pastor d'Israel, escolteu-nos. / Vós que teniu querubins per carrossa, / desvetlleu el vostre poder, / veniu a salvar-nos. R. Déu de l'univers, / gireu des del cel els vostres ulls, / veniu i visiteu aquesta vinya, / que la vostra mà havia plantat / i havia fet robusta i forta. R.

Que la vostra mà reposi / sobre l'home que serà el vostre braç dret, / el fill de l'home a qui vos doneu la força. / No ens apartarem mai més de vos; / guardeu-nos vos la vida / perquè invoquem el vostre nom. R.

Tots els temps convergeixen en Crist. Cúpula de la famosa Kariye Djami d'Is-tanbul (Turquia)

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,3-9)

Germans, us desitjo la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor. Sempre beneeix Déu per vosaltres, pensant en la gràcia que us ha donat en Jesucrist. De tot us ha enriquit en ell: de tot do de paraula i de coneixement.

El testimoni que doneu de Crist s'ha refermat tant entre vosaltres que no us manca cap mena de do, mentre viviu esperant la manifestació de Jesucrist, el nostre Senyor. Ell també us mantindrà ferm fins a la fi, perquè el dia de Jesucrist, el nostre Senyor, sigueu trobats irrepreusibles. Déu és fidel, i és ell qui us ha cridat a viure en comunió amb el seu Fill Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 13,33-37)

En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles: «Estigueu atents, vetlleu. No sabeu quan vindrà el temps decisiu. L'home que se'n va a terres llunyanes, sortint de casa deixa els seus criats responsables de les tasques que confia a cadascun, i al porter li recomana que vetlli. Igual heu de vetllar vosaltres, perquè no sabeu quan tornarà l'amo de casa; no sabeu si vindrà al vespre, a mitjanit, al cant del gall, a la matinada. El tindreu aquí a l'hora menys pensada: mireu que no us trobi dormint. I això que us dic a vosaltres, ho dic a tothom: Vetlleu.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 63,16b-17.19b; 64,2b-7)

Tú, Señor, eres nuestro padre, tu nombre de siempre es «Nuestro redentor». Señor, ¿por qué nos extravías de tus caminos y endureces nuestro corazón para que no te tema? Vuélvete, por amor a tus siervos y a las tribus de tu heredad. ¡Ojalá rasgases el cielo y bajases, derritiendo los montes con tu presencia! Bajaste, y los montes se derritieron con tu presencia. Jamás oído oyó ni ojo vio un Dios, fuera de ti, que hiciera tanto por el que espera en él. Sales al encuentro del que practica la justicia y se acuerda de tus caminos.

Estabas airado, y nosotros fracasamos: aparta nuestras culpas, y seremos salvos. Todos éramos impuros, nuestra justicia era un paño manchado; todos nos marchitábamos como follaje, nuestras culpas nos arrebataban como el viento.

Nadie invocaba tu nombre ni se esforzaba por aferrarse a ti; pues nos ocultabas tu rostro y nos entregabas en poder de nuestra culpa. Y, sin embargo, Señor, tú eres nuestro padre, nosotros la arcilla y tú el alfarero: somos todos obra de tu mano.

▶ Salmo responsorial (79)

R. *Oh Dios, restáuranos, que brille tu rostro y nos salve.*

Pastor de Israel, escucha, / tú que te sientas sobre querubines, resplandece. / Despierta tu poder y ven a salvarnos. R.

Dios de los ejércitos, vuélvete: / mira desde el cielo, fíjate, / ven a visitar tu viña, / la cepa que tu diestra plantó, / y que tú hiciste vigorosa. R.

Que tu mano proteja a tu escogido, / al hombre que tú fortaleciste. / No nos alejaremos de ti; / danos vida, para que invoquemos tu nombre. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 1,3-9)

Hermanos: La gracia y la paz de parte de Dios, nuestro Padre, y del Señor Jesucristo sean con vosotros.

En mi acción de gracias a Dios os tengo siempre presentes, por la gracia que Dios os ha dado en Cristo Jesús. Pues por él habéis sido enriquecidos en todo: en el hablar y en el saber; porque en vosotros se ha probado el testimonio de Cristo. De hecho, no carecéis de ningún don, vosotros que aguardáis la manifestación de nuestro Señor Jesucristo. Él os mantendrá firmes hasta el final, para que no tengan de qué acusaros en el día de Jesucristo, Señor nuestro. Dios os llamó a participar en la vida de su Hijo, Jesucristo, Señor nuestro. ¡Y él es fiel!

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 13,33-37)

En aquel tiempo, dijo Jesús sus discípulos:

«Mirad, vigilad: pues no sabéis cuándo es el momento. Es igual que un hombre que se fue de viaje y dejó su casa, y dio a cada uno de sus criados su tarea, encargando al portero que velara. Velad entonces, pues no sabéis cuándo vendrá el dueño de la casa, si al atardecer, o a medianoche, o al canto del gallo, o al amanecer; no sea que venga inesperadamente y os encuentre dormidos. Lo que os digo a vosotros lo digo a todos: ¡Velad!»

COMENTARI

L'Advent és espera, esperança, vetlla

El món, la història encara no s'han acabat. Res no quedarà tal com és. El futur és, com el present, alhora llum i fosc. Però el nostre futur és Crist. Ha vingut i tornarà; sempre és el qui ve. I nosaltres esperem el seu dia, el seu Advent, adveniment. Advent vol dir arribada: la vinguda de Crist en la veritat i la claredat. I Déu ens espera: ens dona el temps present com a temps de gràcia, com a camí cap al futur. «Jo sóc el camí», ens diu Crist. Hi ha esdeveniments del futur que ens poden influir. Però el gran esdeveniment que esperem no té cap data en el nostre calendari. «No sabeu quan vindrà el temps decisiu». «Fins que no tornarà l'amo de casa», és el temps de l'espera: visquem

amb responsabilitat el moment present, tot mirant el Senyor que vindrà en el seu dia. Llavors vindrà el Senyor sobre els núvols del cel amb gran poder i majestat. Vetlleu perquè no sabeu quan vindrà l'amo de casa. «Vetlleu!»

Comptem amb la teva vinguda, Senyor? De debò t'estem esperant? Estem disposats a treballar pel Regne de Déu? ¿O bé estem ensopits en l'anar fent sense gaire il·lusió que el nou Advent ens canviï l'actitud passiva i ens faci més comunitaris? Estiguem alerta, pregant! Així experimentarem la presència salvadora del Senyor.

La vigilància permanent és la resposta fonamental que cal donar al Senyor que ve. L'Advent és un temps de la gran esperança que prové de la fe. Però l'amor és la força de l'esperança que ens fa ca-

minar. L'esperança cristiana ens fa capaços de remuntar les tragèdies humanes. Els cristians hauríem de saber interpretar els moments més foscos de la història com a signes d'alliberament. I tot seguit recolzar tots els projectes d'alliberament humà impulsats pels homes i les dones d'arreu del món.

La perspectiva de la vinguda del Senyor esperona el desig i la voluntat de caminar i de treballar. Com més confiem en Aquell que esperem, més sentirem la joia d'esperar l'alliberament que ell porta a tota la humanitat, tan inclinada al pessimisme. Desvetllem l'esperança i sortim a trobar el Senyor. Que no ens passi de llarg perquè no l'hem esperat.

Ignasi Ricart, claretià

III Setmana de Cinema Espiritual a Andorra

La III Setmana de Cinema Espiritual a Andorra, organitzada per la Delegació d'Ensenyament del Bisbat d'Urgell amb el suport dels centres escolars de tots tres sistemes educatius del Principat d'Andorra es va dur a terme la setmana del 3 de novembre amb gran èxit de seguiment escolar, amb l'assistència de més de 1.500 infants i joves del Principat i de la comarca de l'Alt Urgell. Al llarg de la setmana, es projectaren tres pel·lícules diferents enfocades en tres segments d'edats: d'infants, joves i adults, que es podien veure en els cinemes de l'Illa Carlemany en horaris de matí per als infants i joves i dimecres a dos quarts de nou del vespre per adults. A aquesta sessió va assistir l'Arquebisbe Mons. Joan-Enric Vives. La mostra arriba a la seva maduresa, després del gran nombre d'assistents, de totes les edats i de tots els sistemes d'ensenyament: andorrà, espanyol i francès. Les pel·lícules triades per a aquest any han sigut les següents: «El medallón perdido: las aventuras de Billy Stone» (alumnes de 5è i 6è Primària i 1r i 2n Secundària); «Blanca como la leche, roja como la sangre» (alumnes de 3r i 4t Secundària); «Un dios prohibido» (Adults).

A la Delegació d'Ensenyament del Bisbat d'Urgell, es valora que el cinema pot ser una porta interessant per a aquest «temps d'especial reflexió i redescobriments». Les primeres jornades de Cinema Espiritual a Andorra van ser al novembre del 2012 amb l'objectiu d'oferir un espai de reflexió sobre els valors.

Segueix el **Full Dominical** allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

Visita Pastoral a la parròquia d'Ordino

L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives va iniciar la visita a la parròquia d'Ordino i els quarts que la conformen el dia de Tots Sants, i presidí l'Eucaristia a l'església parroquial de Sant Cebrià i Sant Corneli, a la que van assistir les autoritats comunals. A la seva homilia, explicà el sentit de la Visita Pastoral que el Bisbe realitza subratllant que «és la visita del pastor, d'aquell que representa Jesús a la Diòcesi, una visita d'acompanyament i de servei a la comunitat» i n'explicà les arrels profundes històriques que obligaven al Bisbe a fer-se present a les parròquies i interessar-se de primera mà per la seva situació.

Al Quart de la Cortinada va presidir l'Eucaristia a l'església de Sant Martí. Mons. Vives animà els fidels a imitar aquest exemple de generositat del seu Patró, Sant Martí de Tours, i renovà el seu servei de compromís al poble fidel com Arquebisbe i al Poble Andorrà com a Copríncep,

que va rebre el copríncep francès durant la seva visita oficial. L'Arquebisbe va rebre l'obsequi amb sorpresa i va agrair molt el gest dels cònsols.

Visita al Comú

El dijous 6 de novembre visità oficialment el Comú d'Ordino i fou rebut pels Hbles. Srs. Cònsols, Sr. Bonaventura Espot i Consol Naudí i per tots els Consellers de Comú així com per la Consellera General d'Ordino, M. Il·ltre. Sra. Meritxell Mateu. Més tard, en el decurs de la visita, es van afegir les Conselleres Generals M. Il·ltre Sra. Olga Adellach, M. Il·ltre. Sra. Sílvia Bonet i M. Il·ltre. Sra. Patrícia Riberaygua.

Al Saló de Plens del Comú i amb la presència de tots els Hbles. Srs. Consellers de Comú, el Cònsol Major adreçà unes paraules de benvinguda, recordant la llarga tradició

Mons. Vives amb els cònsols majors i menors d'Andorra

Mons. Vives acompanyat de l'Hble. Sr. Cònsol es traslladà a l'Oficina de Turisme d'Ordino

A l'escola andorrana de primària els infants li van fer obsequi d'un record fet per ells

A l'escola andorrana de secundària coneugué projectes com les classes de robòtica

La visita es va anar desgranant pels quarts de la parròquia, com Llorens

tot exhortant els fidels a no renunciar a les seves arrels i a la seva identitat, i a mantenir la fidelitat als Coprínceps i a la història mil·lenària d'Andorra.

Al Quart de Llorens presidí l'Eucaristia dominical que commemorava enguany la memòria dels fidels difunts, i recordà com el 24 d'agost de 2008 ell mateix havia presidit l'Eucaristia en aquell mateix Quart de Llorens recordant la ruta de Mn. Cinto Verdager en la commemoració del 125è aniversari del seu pas per terres andorranes el 1883.

Trobada amb els cònsols d'Andorra

Durant la visita l'Arquebisbe i Copríncep va anar a saludar els Hbles. Srs. Cònsols de les set parròquies del Principat que s'havien reunit el dia 4 de novembre a la parròquia d'Ordino.

El Copríncep va saludar els alts representants comunals, i els cònsols van obsequiar Mons. Vives amb set plomes estilogràfiques, una per parròquia, el mateix obsequi

històrica que uneix la parròquia d'Ordino amb la figura del Copríncep episcopal.

A les escoles

El 12 de novembre va visitar l'Escola de Primària Germans Riba d'Ordino, un centre on conviuen el sistema educatiu andorrà i el francès, que s'ha vist recentment ampliat.

Va ser rebut i va saludar la Directora del Departament de l'Escola Andorrana del Ministeri d'Educació del Govern d'Andorra, Sra. Ester Vilarrubla i pel Sr. el Delegat d'Ensenyament de l'Ambaixada Francesa, Sr. Michel Maginot, que acompanyaren el Copríncep episcopal en la seva visita a les escoles. Al dia següent visità l'Escola andorrana de segona ensenyança d'Ordino on la directora del centre, Sandra Tudó, subratllà com una de les iniciatives més importants que s'estan duent a terme a nivell educacional és la de figura de la «mediació escolar» on un alumne fa de mitjancer entre un litigi de dos companys i, fins i tot, la mediació entre un alumne i un professor, on els mediadors són un alumne i un professor diferents als del litigi.

TEMPS D'ADVENT, AMB VALORS CRISTIANS

Disponibilitat

Aquest diumenge comencem l'Advent. Un temps, com bé sabem, de preparació de les festes de Nadal. Per a algunes persones és com si hagués iniciat el compte enrere per començar a preparar tantes trobades i compromisos que s'esdevindran en els propers dies. I potser algú també desitja organitzar-se una mica més bé per evitar els nombrosos tràfecs de l'any passat per arribar a tot arreu.

Crec que moltes persones tenim la sensació que el temps passa volant. Sempre ens manca temps. I a més tenim una certa «habilitat» per no viure el moment present, atrafegats esperant allò que vindrà i perdem les oportunitats que ens ofereix el dia a dia.

Enguany, aquest temps d'Advent el podríem viure de manera ben conscient, aprofitar-lo bé, no deixant-nos endur per les presses que augmenten a mesura que passen els dies. Una bona manera per fer-ho és tenir present la Paraula de Déu que cada dia, en les lectures de les celebracions, ens ofereix unes actituds i uns valors per a viure més intensament aquest temps. No representen cap novetat perquè les coneixem bé, però el més fonamental és viure-les personalment i en família.

La disponibilitat és una aptitud i un valor molt propi de l'Advent. Sempre que la destaquem en una persona ho fem sempre en referència als altres. No estem disponibles per a nosaltres matei-

xos, ho estem per als altres. Com ens ajudaria a estar tots més disponibles envers els qui ens envolten! Deixaríem també una mica més de banda els nostres orgulls, les nostres petites coses que de vegades creiem tant importants!

Estiguem una mica més disponibles en aquests dies per ajudar, escoltar, acompanyar, perdonar, confiar... És així com també anem preparant la nostra vida per a estar més disponibles per a Déu com ens ho recorda el profeta Isaïes: «Però enmig de tot, Senyor, sou el nostre pare; nosaltres som l'argila i vós, el terrisser; tots som obra de les vostres mans» (Is 64,7).

Mn. Antoni Elvira